

DE BUCKETLIST

Een blijspel in drie bedrijven

door

BENNY BRAEM

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BUCKETLIST** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BENNY BRAEM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2022/0220/007
ISBN 9789038516288

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES:

(2 dames en 4 heren)

DO: Veertiger. Loopt er thuis, waar het kan, de kantjes af. Nochtans heeft hij zich gesetteld in zijn huwelijk. Hij is niet vies van een leugentje om bestwil.

KATRIEN: Echtgenote van Do. 'Bestuurt' het huishouden. Kent haar man door en door en heeft een boon voor de toch wel 'speciale' Pat.

PAT: Goede vriend van Do en Katrien. Simpele ziel, rechtdoor zee. Wat je ziet, is wat je krijgt. Zowat het tegengestelde van Do en misschien juist daardoor dat het zo goed klikt tussen die twee.

CARLO: Dertiger. Goede inborst en toekomstig eigenaar van het hotel. Hij probeert ondanks alle tegenslagen het hotel te laten draaien.

Cois: Hij heeft een klein spraakgebrek. Goede vriend van Carlo, komt graag als macho uit de hoek, maar er is een groot verschil tussen zijn woorden en daden.

MOE: Moeder van Carlo. De tegenpool van haar zoon. Een propere ma Flodder. Wat de mensen zeggen en denken, interesseert haar niet. Zij heeft haar eigen normen waar anderen het soms wel eens moeilijk mee hebben.

DECOR:

Eerste bedrijf: huiskamer Do en Katrien.

Tweede en derde bedrijf: hal van een verloederd hotelletje. Een ontvangstbalie die tevens dienst doet als bar. Er staat ook een tafeltje met enkele stoelen rond.

Creatieve decorbouwers hebben onmiddellijk door dat de deuropeningen in het eerste bedrijf ook dienst doen in het tweede en derde, zodat enkel een functionele aankleding nodig is.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCÈNE

(Do zit aan zijn computer. Katrien op, hij merkt haar niet eens op.)

KATRIEN: Heb jij nu echt niets anders te doen?

DO: Wat bedoel je?

KATRIEN: *(Echoot sarcastisch)* Wat bedoel je? Soms denk ik dat je een beetje simpel wordt van voor dat scherm te zitten.

DO: Juist het omgekeerde. Dit scherm geeft mij toegang tot de hele wereld. Ik verdiep mij in allerlei interessante zaken. Ik heb juist de nieuwsberichten doorgenomen, het is belangrijk dat een mens een beetje bij blijft.

KATRIEN: En is er nieuws?

DO: Niets speciaals.

KATRIEN: Dat is dus heel interessant. Je ziet al meer dan een half uur naar niets te kijken. Volgens mij ben je in je puberteit blijven hangen. Die kunnen ook niet zonder hun scherm of hun zetel en hebben ook nooit tijd! *(Terzijde)* Enkel de puistjes ben je kwijtgeraakt.

DO: Die kijken naar heel andere zaken.

KATRIEN: Is dat zo?

DO: Je wil het niet weten.

KATRIEN: Ik noem dat verslaafd. De ene aan facebook, whatsapp, een andere aan... bijblijven.

DO: Het is gewoon dat jou dat allemaal niet interesseert. Zo'n internet dat is meer dan nieuws, spelletjes en filmpjes, dat zijn honderden encyclopedieën bij elkaar, daar vind je van alles.

KATRIEN: Ha, er is dus ook een praktische kant aan.

DO: *(Verrast)* Ik ben blij dat je mij een beetje begrijpt. Het is een schat aan informatie, gewoon onbetaalbaar.

KATRIEN: Juist ja. Kun je dan eens opzoeken hoe je de groensluier verwijderd van het tuinpad. En als je het gevonden hebt, kijk dan ook eens door het raam om te zien of het al werkt.

(Do kijkt op.)

Je weet toch nog wat je me hebt beloofd.

DO: Ja, ja. Dat loopt niet weg.

KATRIEN: Nee, dat is waar. Maar ik denk toch dat jij er naar toe zal moeten lopen om het proper te krijgen. Ik ga de bedden opdekken. *(Af)*

DO: Dat is toch om de kriebels te krijgen. *(Hij schuurt met zijn schouder tegen de zetel. Hij denkt even na.)* Zou dat kunnen, jeuk van de stress. Dat wil ik nu toch wel eens weten. *(Hij begint te zoeken.)* Zie je wel. *(Hij leest.)* Mensen die stress ervaren krijgen soms ook last van lichamelijke klachten, waaronder, jeuk. *(Hij begint over zijn rug te krabben.)* Dat moet ik haar toch eens laten lezen. Die weet soms niet hoe veeleisend ze is. Ik zie ze graag, ik zou ze niet kunnen missen. Soms heb ik zin in haar zoals in een frisse duvel bij warm weer, maar één ding staat vast ...van teveel krijg je hoofdpijn.

(Pat, de huisvriend, op met een fietswiel en een band die er uit hangt.)

PAT: Wat hoor ik nu, heb je hoofdpijn. Dat is spijtig, dan kom ik wel eens op een ander momentje terug.

DO: Dat rijdt niet gemakkelijk zeker?

PAT: Ik ben te voet.

DO: Allez gij! Hoe zou dat nu komen?

PAT: Zeg Do niet zeveren. Ik sta plat.

DO: Is het echt?

PAT: Dat zie je toch zelf wel.

DO: Hoe komt dat?

PAT: Hoe komt dat, hoe komt dat? Omdat daar geen lucht meer in zit. Daar was een gaatje in, maar dat heb ik al geplakt.

DO: Dan heb je het moeilijkste toch al gefikst.

PAT: Dat denk jij, maar nu krijg ik dat slappe ding *(toont de*

binnenband.) daar niet meer in.

DO: Dat is iets wat wel meer mannen overkomt.

PAT: Is dat zo?

DO: Neem het maar van mij aan.

PAT: Als jij het zegt. Elke keer als de band er bijna op ligt, floept die... (*zoekt het juiste woord*)

DO: Binnenband...

PAT: Ja, die binnenband ergens anders naar buiten. Het is net of hij telkens wil ontsnappen.

DO: En jij dacht, Do die weet wel hoe dat moet.

PAT: Jij hebt toch voor alles een oplossing, is het niet. En anders zoek je het wel eventjes op.

DO: Niet nodig, ik heb alleen twee lepels nodig.

PAT: Gaan wij eerst soep eten?

DO: Nee, wij gaan geen soep eten. Je zal straks wel zien waarvoor ik die lepels nodig heb. Zeg, zit je al een beetje in vorm voor deze avond? De vorige pokeravond heb je mij vijftig euro gekost, ik ben Gert Verhulst niet, hé.

PAT: Ik heb ondertussen nog wat geoefend.

DO: Dat hoor ik graag, oefening baart kunst.

PAT: Alleen voor de spiegel.

DO: Voor de spiegel?

PAT: Ja, op een uitgerekt gezicht.

DO: Uitgestrekt!

PAT: Natuurlijk, als je pokert, moet je je pokergezicht op zetten. Dat heb ik van jou geleerd.

DO: Dat is zeker dat. Je blik mag niets verraden. Niet of je goede, niet of je slechte kaarten hebt gekregen.

PAT: Ja en in die spiegel kon ik aan mijn gezicht niet zien welke kaarten ik zag.

DO: Weet je de volgorde nog?

PAT: Bijna.

DO: Dat is niet genoeg hé! ‘Bijna’ op tijd, is te laat. Ik ben eens benieuwd of er al wat vooruitgang is. Kleine test. Je ziet een paar, wat doe je dan?

PAT: Dan steek ik mijn tong even uit. Niet te veel hé!

DO: Nee, net of je aan je lippen likt. Oké, volgende: twee paar?

PAT: Vinger tegen het tipje van mijn neus.

DO: Prima!

PAT: Zie je wel. Ik zeg het toch, ik heb geoefend. Ook de moeilijke hé. Let op: een flosch, ik wrijf over mijn oorlel.

DO: Geen flosch, een flush. Een flos dat is iets van op de kermis.

PAT: *(Hij wrijft aan zijn oorlel.)* Een flush! *(Hij knijpt zijn één oog dicht.)* Een flush royal.

DO: Hola zeker. Knap werk.

PAT: Do, is dat niet valsspelen?

DO: Valsspelen? Hoe kom je daar bij? Ik doe niets verkeerd. Ik kijk alleen in mijn kaarten. Jij speelt niet mee, dus jij kunt zeker niet vals spelen.

PAT: Dat is waar, ik speel niet mee. Ik kijk alleen bij Marcel mee.

DO: Voilà. En waarom moet je bij Marcel kijken? Omdat dat een bietenkwiet is, die denkt dat hij alles het beste kan. Een dikke nek eerste klas. Zo kunnen wij hem eens een lesje leren en wordt hij misschien een beter mens.

PAT: Je doet het niet voor het geld?

DO: Bijlange niet, wat kan mij vijftig euro schelen.

PAT: Weet jij wat ik graag eens zou willen doen?

DO: Daar heb ik nu eens geen flauw gedacht van.

PAT: Naar het casino gaan.

DO: Naar het casino! Wat zou je daar gaan doen?

PAT: Niet alleen hé. *(Hij speelt de scène)* Jij en ik. In een smoking, tussen al die chique madammen. Dan naar de roulette. *(Hij neemt zijn wiel, legt dat midden op tafel.)* Allez monsieur, faites vos jeux. Rien ne va plus. *(Hij draait aan het wiel.)* Nummer 35.

DO: Alles kwijt.

PAT: Ik niet hé.

DO: (*Lachend*) Nee, jij niet. De bedoeling van casino's is dat zij met de winst gaan lopen, niet de spelers.

PAT: Dan kennen ze bibi nog niet goed. Ik heb daar al eens een nachtje over nagedacht en ik heb een speciaal programma ontwikkeld zodat ik niet kan verliezen.

DO: Dat moet je mij eens uitleggen.

PAT: Dat is simpel. Ik speel alleen wit of rood.

DO: Zwart of rood.

PAT: Ja, juist. Ik zet ééntje in op zwart en ik zet eentje op rood. (*Draait aan het wiel*) Rien ne va plus. (*Euforisch*) En wat zie je? Goed kijken hé! Altijd prijs! Heb ik gelijk of niet?

DO: Nee, er is ook nog nul. Een groene.

PAT: Ben je daar zeker van?

DO: Heel zeker. Maar het is goed dat je dromen hebt. Een mens zonder dromen dat is als een uitgedroogde druif.

PAT: Een rozijn dus. Dat is toch ook niet slecht. Ik vind dat zelf lekkerder dan een druif.

(*Do geeft het op, Pat gaat enthousiast door.*)

Weet je wat ik ook nog eens zou willen doen? Vliegen.

DO: Dat moet je dat toch gewoon doen, tegenwoordig kost dat geen geld meer. Voor veertig euro zit je in Spanje.

PAT: Niet in een vliegtuig, dat heeft iedereen al gedaan. Met zo'n groot valscherf, van een berg en dan zweven. Dat moet een machtig gevoel zijn. (*Spel*) Beneden in het dal staan de kleine huisjes. De wind pakt je mee, naar links, naar rechts, naar boven, naar onder.

(*Ondertussen is Katrien binnengekomen en bekijkt het gebeuren.*)

KATRIEN: Do, hou hem tegen, hij is al een wiel verloren. Straks crasht hij hier in de living.

PAT: (*stopt en kijkt haar lachend aan.*) Dat is van mijn fiets. Do ging mij even helpen.

KATRIEN: Om te landen?

PAT: Nee, om mijn band te fiksen.

KATRIEN: (*Terzijde*) Daar heeft hij wel tijd voor natuurlijk. Pat, jij bent toch nogal een kadee. Wat was je nu aan het doen?

DO: Parapante.

PAT: Bijlange niet. Ik was aan het zweven.

KATRIEN: Dat gebeurt wel eens meer. Nogal een geluk dat ik je goed ken.

DO: Dat staat op zijn verlanglijstje om nog eens te doen.

PAT: Ja.

DO: Zijn bucketlist.

PAT: Wat is dat nu weer?

DO: Zo noemen ze tegenwoordig dat lijstje.

PAT: Dat ga ik onthouden, bucketlist.

KATRIEN: Do, ik heb zo ook een lijstje.

PAT: Is het echt. Wat staat daar allemaal op?

KATRIEN: Dat vertel ik later wel een keer. Nu hoop ik alleen dat meneer daar zijn bucket snel vindt en zijn belofte na komt. (*Wil af*)

PAT: Katrien, zou ik eens twee lepels mogen gebruiken?

KATRIEN: Waarvoor heb je die nodig? Nee, laat maar. Ik wil het niet weten. Ze liggen in de keukenla. (*af*) Het bleekwater staat in de berging.

TWEEDE SCÈNE

PAT: Bleekwater?

DO: Niet op letten, dat was tegen mij.

PAT: Was die nu kwaad?

DO: Bijlange niet, je kent ze toch. Ze moet gewoon laten zien wie hier het stuur in handen heeft.

PAT: Je mag in je twee handen wrijven. Ik zou graag zo'n vrouw hebben.

DO: Is 't waar? Dat komt omdat jij er geen hebt. Wat je niet hebt, dat zou je graag hebben. Toen ik klein was, zou ik graag een hond hebben. Dat leek mij fantastisch. Daar kon je mee spelen, wandelen, truckjes leren, knuffelen. Kortom een droom. Weet je wat mijn pa toen antwoordde? Dat is allemaal waar jongen, maar een hond die ruikt ook, die stinkt uit zijn bek en laat overal kak achter.

PAT: Och god, het is niet waar. Wil je nu zeggen dat Katrien ...

DO: Nee, Pat. Ik wil alleen zeggen dat aan alles twee kanten zijn.

PAT: Ja, zelfs aan een regenworm.

DO: Weet je wat ik zou willen?

PAT: Geen hond zeker?

DO: Nee, nog eens alleen op reis.

PAT: Je bent enkele maanden geleden toch alleen op weekend geweest.

DO: Ja, met de snorrenclub. En waarom mocht ik toen alleen. Ten eerste omdat ik de snorrencompetitie had gewonnen, en de reis was dus gratis. En ten tweede omdat er alleen snorren mee mochten.

PAT: En die competitie kun je nu niet meer winnen.

DO: (*Voelt even onder de neus.*) Nee verdikke. Pat, herinner jij je mijn sieraad nog? (*Toont de grootte, met de handen voor zich.*) Zeker twintig centimeter. Daar had ik mijn handen mee vol. Het kostte mij een half uur om daar twee krullen in te draaien. Weet je het nog?

PAT: Natuurlijk weet ik dat nog. Elke keer als je van je duvel dronk bleef het schuim er een kwartier in plakken en de broodkruimels die lagen er van boven op.

DO: Je overdrijft.

PAT: Je hebt het daarnet zelf gezegd, alles heeft twee kanten. Je snor ook, een boven- en een onderkant.

DO: (*Nog steeds boos.*) Van zodra dat ik terug was van die reis moest de snor eraf. Ze kriebelde teveel in haar neus.

PAT: In haar neus?

DO: Dat zei ze toch. Elke keer als ze een kus kreeg begon ze te

niezen. Volgens mij was dat allemaal opgezet spel. Geen snor, gedaan met de snorrenclub.

PAT: En dus ook niet meer alleen op reis.

DO: Voilà, jij zegt het. Ze wilde het risico niet lopen dat ze weer alleen thuis zou moeten blijven.

PAT: Waarom laat je haar dan eens niet alleen op reis gaan? Ieder op zijn beurt dat is toch eerlijk.

DO: Jij bent een toffe.

PAT: Let op, je moet een beetje nadenken. Als zij weg is, ben jij alleen. Dan kun je toch een paar dagen je goesting doen.

DO: (*Hij denkt even na.*) Dat is niet hetzelfde hé jongen. Dan moet ik eten koken, kuisen, stof afdoen. Ik mag er niet aan denken hoe lang haar lijstje dan zou zijn dat ze mij zou geven voor ze vertrok. Pat, pak eens twee lepels uit de schuif. (*Hij neemt het wiel.*)

PAT: Heb je nog wel tijd?

DO: Voor jou altijd. Hoe lang kennen wij elkaar nu? (*Ondertussen fikst hij de band.*)

PAT: (*Terug met twee lepels.*) Zes jaar, twee maanden en vijf dagen.

DO: Zever niet.

PAT: Tot op de dag juist. Ik zie mij daar nog liggen met mijn benen omhoog. Als ik eraan denk, stijf ik helemaal op. Veertien dagen hebben jullie mij verzorgd, boodschappen gedaan, voor mij gekookt, geklust, gekuist. Niets was te veel. Vooral niet voor Katrien.

DO: Ik weet niet hoe jij dat klaarspeelt, maar in haar ogen kun jij niets misdoen. Als ik eens te hard zucht dan zegt ze dat het tocht. Mijn vrouw heeft altijd een boon gehad voor jou.

PAT: Ik ook voor haar.

DO: Wel merci.

PAT: (*Beseft wat hij heeft gezegd.*) Hu, ... ik bedoel...

DO: Ik weet dat wel.

PAT: Nog geen minuut spijt heb ik dat je mij toe hebt omvergereden. En ik was in mijn recht hé.

DO: Dat is nu echt typisch voor mannen. Die maken daar geen spel van, kameraden onder elkaar. Dat was op reis ook zo, dat was een tijd. Jongen, je had erbij moeten zijn.

PAT: Dat kon niet hé, ik had geen snor.

DO: Het was gewoon fantastisch. Wij logeerden in een chique hotel. Wat een luxe, niet te geloven. Noem het en het was er.

PAT: Een casino.

DO: Nee, Pat, er was geen casino in het hotel. Maar wat een hal, ruim en licht en zo groot als een balzaal. En dan het uitzicht, onbeschrijflijk. Om nog te zwijgen over de grandioze kamers, een poolzaal met zeker tien tafels, een binnenzwembad en een bar waar je alles kon krijgen. Jongens, jongens, het kon niet op.

PAT: Dan ben je dus niet veel buiten geweest?

DO: Jawel. Overdag maakten wij uitstapjes. En tussen ons gezegd en gezwegen... er waren er die ook 's nachts een uitstapje hebben gemaakt. Je verstaat me wel.

PAT: Naar het casino.

DO: Nee, niet naar het casino. Je kent dat toch, een stapje in de wereld zullen we maar zeggen.

PAT: Gaan wandelen? Midden in de nacht?

DO: Bijlange niet. Naar de schoon madammen.

PAT: Oei.

DO: Daar was daar een beauty bij, om nooit te vergeten. Marlies. Die was niet van deze planeet, een engeltje.

PAT: Zijn al die snorren naar de hemel geweest?

DO: De hemel?

PAT: Je had het toch over engeltjes.

DO: Natuurlijk niet, iedereen kon dat zelf beslissen.

PAT: Maar iedereen vond dat oké?

DO: Komaan, mannen onder elkaar. Die gaan elkaars vuile was niet buiten hangen. Integendeel, die dekken elkaar in. Dat zou jij toch ook doen?

PAT: Ben jij ook naar ... die ...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TOONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze